SORIN CERIN

CALEA SPRE ABSOLUT

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Calea spre absolut – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Calea spre absolut : poeme filosofice / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-089-2

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-089-2

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-Poeme filosofice-

1) Drog ieftin

Pierdut printre ruinele unor Zile,
încerc să reclădesc,
palatul de cleștar al Timpului,
unei Eternități,
în care eram aceeași Clipă,
a cărei Stea,
nu căzuse încă,
pe bolta rece și inertă,
a Uitării,
din care ne-am croit,
Mantaua unui Viitor,
al Nimănui,
prin care alergăm și azi,
dependenți de Iluziile Vieții și ale Morții,
acest drog ieftin și obligatoriu,
de care nu cred,
că vom mai reuși,
să scăpăm vreodată.

2) Pe fruntea Zilelor

Aripi decăzute,
în ochii inundați,

de ploile de sfârșit de Lume,
ale Cerului Inimii,
care nu mai suportă greutatea Timpului,
pe fruntea Zilelor sale,
pierdute prin buzunarele rupte,
ale unui Destin,
al Nimănui,
care și azi mai speră,
să poată întâlni,
în gara Hazardului,
o fărâmă de Adevăr.

3) Semnalizată corespunzător de Moarte

Drumuri încâlcite,
în nodurile Vremurilor,
stau legate,
de copacul Iluziilor Vieții și Morții,
cu lanțurile nesăbuinței,
unui Dumnezeu,
al Iubirii,
pentru orice altceva,
în afară de noi,
cei pierduți,
până și de gratiile Existenței,
prin cine știe ce râpă,
a Destinelor,

semnalizată corespunzător de Moarte,
ca nu cumva să cadă Eternitatea în ea,
știind că pe acolo,
nu mai trece Nimeni vreodată.

4) Cu Inima Eternității Sale

Ghearele Zilelor,
sfâșie carnea Timpului,
care încearcă disperat,
să iasă din strânsoarea,
acestor aripi decăzute,
ale unor Îngeri ai Paradisurilor,
de odinioară,
condamnați la Infernul,
unei Iubiri,
pe care nici Dumnezeu,
nu a reușit să o înțeleagă vreodată,
cu Inima Eternității Sale.

5) Statuia Eternității unui Sărut

Urme pierdute,
prin zăpezile înghețate ale Gândurilor,

ce nu vor mai ninge niciodată,
cu Iubire,
peste țărâna întrupată,
a Simțămintelor noastre,
din care ne sculptam,
undeva-cândva,
statuia Eternității unui Sărut,
dorind să-l înrămăm,
în Icoana Fericirii,
alături de sfinții părinți ai Clipei,
în nesfârșirea căreia,
vroiam să rămânem pentru totdeauna.

6) Garduri

Garduri de Trăiri,
Sentimente,
Lacrimi,
Amintiri,
Vise,
făcute de Dumnezeu,
pentru a fi sărite,
doar de Clipele care ne părăsesc,
cu fiecare firimitură de respirație,
pe care o cerșim Timpului,
pentru a fi prezenți,
la masa cea de taină,

a Iluziilor Vieții și Morții,
unui Destin.

7) Talazurile Viitorului

Mesaje secrete,
din cioburile sticlelor ,
stelelor călătoare,
care încă mai strălucesc,
pe bolta oceanelor,
Inimii unui Cer,
ale cărui valuri,
au început să bată,
țărmurile Amintirii,
lovind cu tărie,
în talazurile Viitorului,
în spatele cărora,
încă mai stăm,
așteptându-ne tăcuți,
și fără nicio Speranță,
Iluzia Morții salvatoare.

8) Nici un Cuvânt

Cerul Cuvântului,
a început să agonizeze,

printre Furtunile Inimii sale,
pe care le-a cumpărat,
ca să-și acopere goliciunea,
înaintea Singurătății,
după ce le-a întâlnit,
pe taraba Viselor unui Dumnezeu,
ce vroia cu orice preț,
să le vândă pe nimic,
Destinului,
care nu le-a mai vrut,
în gratiile căruia,
ne-am prins părul Clipelor,
într-o coafură a Deșertăciunii,
pe tărâmul căreia,
acum,
nu mai există,
nici cea mai mică adiere de vânt,
a unei Iubiri,
iar buletinul meteorologic,
al Sentimentelor,
nu mai anunță nici o Furtună,
fiindcă nu mai avem de spus,
nici un Cuvânt.

9) Destin Orb

Câtă Fericire,
poate sclipi în Ochii Existenței,
unui Destin Orb?,
care nu vede niciodată,
podul pălmilor muncite,
ale Timpului,
care creează noi Vise,
pe scena roasă de Cuvinte peticite-n coate,
a unei Lumi,
care n-a avut niciodată posibilitatea,
să le îmbrace cum se cuvine,
chiar dacă Dumnezeu i-a lăsat,
cheia magazinelor,
de Iluzii ale Vieții și Morții.

10) Fără nici un Cuvânt

Gratii ruginite,
de sudoarea Întrebărilor,
unor Înțelesuri,
ale Iluziilor Existenței,
care se surpă,
peste Eternitatea unei Speranțe,

rămasă fără nici un Cuvânt,
în buzunarele rupte de Clipe,
ale Destinului,
evadat din ospiciul,
unei Lumi a Deșertăciunii,
să îmbrățișeze Visul Dumnezeului,
regăsit în sfârșit,
de Steaua noastră,
pe zidurile ruinate,
ale Catedralei unei Iubiri.

11) La masa de taină a Nemuririi

Trepte sfărâmate,
de pașii unui Dumnezeu,
prea greu pentru această Lume,
care se scufundă,
în oceanul de Clipe neiertătoare,
ale Predestinării,
izvorâte din greșeala Creației,
care a sculptat Timpul,
după chipul și asemănarea,
Iluziilor Vieții și Morții,
și nicidecum,
după fața Eternității unei Iubiri,
care era prezentă la masa de taină,
a Nemuririi,

pe care-și ținea Dumnezeu coatele,
fiind prea Singur,
alături propriul său Sine.

12) La ruleta Întâmplării

Lumânări,
aprind stelele Cuvintelor,
printre Misterele,
Ochilor de Jar,
ai Focului Sacru,
al unei Iubiri,
care se pierd,
în Nemărginirea,
Inimii unui Dumnezeu,
pe care l-am regăsit abia acum,
când suntem atât de datori,
Iluziilor Vieții și Morții,
cu propria noastră Existență,
pe care ne-a jucat-o Destinul,
la ruleta Întâmplării,
încât mai sperăm,
că poate,
ne va plăti Dumnezeu,
Absurdul acestei Lumi,
pentru a rămâne,
alături de Steaua Eternității noastre,
care nu se va stinge niciodată.

13) Furtunile existențiale ale Timpului

Înveșmântați,
în mantalele Iluziilor Fericirii și Suferinței,
încă mai visăm să putem zbura,
atât de departe în noi înșine,
încât să ajungem,
pe tărâmul Străinului,
din valurile înfierbântate,
ale sângelui nostru,
din brațele căruia să primim,
Cuvântul Sacru,
în care să ne ascundem,
de toate furtunile existențiale ale Timpului,
care nu va mai putea să spele,
vreodată,
de Eternitatea Clipei,
unei Iubiri,
în care vom rămâne,
pentru totdeauna.

14) Numai al Suferinței

Avem nevoie de Adevăr,
pentru că doar prin el,

putem să ne conștientizăm,
Iluziile Vieții și Morții,
pe care trebuie să le trăim,
ca și cum ar fi reale,
într-o Lume la fel de iluzorie,
pentru care realitatea,
înseamnă înainte de toate,
un Dumnezeu răzbunător,
care n-ar trebui să fie al nostru,
ci numai al Suferinței,
celor care au creat-o.

15) False Catedrale Mântuitoare

Vulcanii Gândurilor,
fumegă cu întrebări,
hrănind norii Întâmplărilor,
cu setea de a ști,
despre misterele neantului,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le trăim,
fără să le cunoaștem vreodată cu adevărat,
cine sunt și de unde provin,
fiindcă Dumnezeu,
a fugit mereu de aceste răspunsuri,
care au construit,
false Catedrale Mântuitoare,
de noi înșine.

16) În incinta Pașilor

Rătăcind,
printre Crematoriile de Cuvinte,
Iubirea pare să fi înțeles,
că n-are ce căuta,
pe această Lume,
a Viselor neîmplinite,
îngenuncheate înaintea,
unor Iluzii ale Vieții și Morții,
pe care le frământăm,
la Moara Absurdului,
până dospesc îndeajuns de mult,
în incinta,
Pașilor pierduți și debusolați,
ai Uitării.

17) Cârdășie bolnăvicioasă

Am fost condamnați,
la muncă zilnică,
întreaga noastră Existență,
după ce ne vom droga,
sorbind întreaga cupă,
a Iluziei Vieții și Morții,

ca să sfărâmăm inconștienți de noi înșine,
Clipele Adevărului Absolut al Iubirii,
pe care o dușmănim cel mai adesea,
într-o cârdășie bolnăvicioasă,
cu un Dumnezeu al Absurdului,
total străin de noi.

18) Niciodată nimic mai mult

Credeam că nu voi învăța,
a înota vreodată,
în Lacrimile Adevărului,
fără să fiu înecat de Iluziile Existenței,
a cărei unic scop,
este să ne servească Mirajul,
unei Lumi care nu a existat niciodată,
în Cuvântul adevăratului Dumnezeu,
care ne-a abandonat,
pierduți prin întrupările,
fără de sens,
ale Deșertăciunii,
despre care nu vom afla,
niciodată nimic mai mult,
decât îi este dat să știe,
Morții.

19) Din sufletele Cuvintelor

Genunchii obosiți ai Gândurilor,
au uitat să-și spună rugăciunea unei Iubiri,
pe care până și Icoanele Sfinților Părinți,
ai Amăgirilor,
din sufletele Cuvintelor,
par a fi uitat-o,
de când nu mai traversează,
strada aglomerată de Zile,
din Catederala ruinată a Norocului,
de a fi,
pe o Lume,
a Iluziilor Vieții și Morții,
Fericirii și Suferinței,
care în realitate,
pot fi cu totul altceva,
precum ne este Timpul,
care ne învelește cu Uitarea lui protectoare,
de care avem atât de multă nevoie uneori,
în fața Morții de noi înșine.

20) De pe urma noastră

Acum când razele Luminii Divine,
te-au chemat la ele,
împlinindu-ți Viața,
și Singurătatea Lumii,
s-a aplecat cu toată greutatea asupra mea,
simt cum mă prăbușesc,
peste cumpenele Zilelor,
care în trecut,
ne-au măsurat Clipele,
și așa atât de scurte,
înjumătățindu-le pe ascuns,
ca să câștige cât mai multă suferință,
de pe urma noastră,
pe care să o depoziteze,
prin tejghelele soiase ale Destinului,
care nu a vrut să ne lase,
să alegem aceeași stea împreună,
dar pe care am stins-o,
cu lacrimile Neputinței,
primite în dar de la un Dumnezeu,
care nu a fost niciodată al nostru.

21) Doar într-o Lacrimă

Rănit,
de ancorele grele ale Anilor,
care se agață,
de orice Respirație,
care a mai rămas,
din Eternitatea Clipei,
pe care o aruncasem,
în Oceanul Amintirii,
jurându-ne,
că nu vom uita niciodată,
ploaia Viselor,
care ne spăla,
fruntea Destinului,
pe vremea când încă nu existam,
doar într-o Lacrimă.

22) Din romanul cu Stele căzătoare

Și-am întrebat,
oracolul Străinului din mine,
încotro alerg?

Ca să prind mai repede trenul Morții,
din gara pustie a sufletului?

Sau poate fiindcă sângerarea Răsăritului,
va umple fluviul Clipelor irosite de Timp,
pe taraba soioasă a Existenței,
de la care nu mai aștept nimic?

Cine știe câte pagini va mai deschide Lumea,
din cartea cu litere de foc,
a Iubirii,
care adeseori este doar un personaj fictiv,
din romanul cu Stele căzătoare,
a unor Fericiri?

23) Le vom metamorfoza

Printre atâtea păduri de lanțuri,
nu avea cum altfel,
să ne vadă Dumnezeu și pe noi,
decât legați,
de Cerul plumbuit al Suferinței,
din care suntem obligați,
să ne sculptăm,
întreaga Existență,
Moartea,

prin care să ne hrănim Iluziile,
împărțind-o în mod egal,
Amăgirii și Minciunii,
pe care le vom metamorfoza,
în Adevăr Absolut.

24) Dumnezeul unei Iubiri

Răbufniri vulcanice,
ard Cerul Viselor,
pe rugul unei Clipe,
ce-așteaptă să fie lăsată,
de către Moarte,
pe cântarul defect,
al Iluziilor Existenței,
care să ceară pe ea,
mai mult decât face,
întreaga Lume,
doar să poată rămâne,
cu Eternitatea virgină,
a Cuvântului,
pentru care ne creat,
Dumnezeul unei Iubiri.

25) Obsesii carnale

Cred în Zorii Speranțelor,
care-și dau sângele,
pentru propriul lor Orizont,
al Iubirii,
chiar dacă a uitat-o Dumnezeu,
prin cine știe ce unghere,
ale unor Iluzii ale Vieții și Morții,
fără să-și dea seama,
că Lumea ei nu este acolo,
fiind prea ocupat,
cu Sentimentele,
din Cimitirele de Cuvinte,
care ne mor în brațele Privirilor,
în fiecare Zi,
luminată de un Soare al Obsesiilor carnale.

26) Doar al nostru Nu

Curgem spre izvoarele Morții,
prin albiile necunoscute,
ale Iluziilor Existenței,
care ne constrâng,
să ne clădim Cimitire de Cuvinte,

unde să ne adăpostim,
de ploile Adevărului,
care ne ard,
incendiindu-ne Gândurile,
din cenușa cărora,
vrem să clădim,
Catedrale de Iubiri,
în care orice alt Dumnezeu,
va veni să locuiască,
doar al nostru,
Nu.

27) Se cere mereu cizelată

Replici acide,
strigate Orizontului surd,
al Iluziilor Existenței,
zdrobesc coroanele de aur,
ale Simțămintelor,
într-o horă a Intoleranței,
față de noi înșine,
cei mulți,
care ne scurgem,
pe drumurile necioplite ale Destinului,
unei Lumi,
ce se crede o sculptură perfectă a Morții,
care se cere mereu cizelată,

fapt pentru care trebuie să-și sacrifice,
întregul Timp,
al Destinelor noastre.

28) În Cioburile tăioase ale Vieții și Morții

Depărtări crâncene,
lovesc gerurile Regăsirilor înghețate,
din noi înșine,
sfărâmând,
Oglinzile Iluziilor Existențiale,
în cioburile tăioase,
ale Vieții și Morții,
pe care alergăm spre Nicăieri,
uitați de Țărmurile Speranțelor,
pe care nu le vom atinge niciodată,
ca să ne împlinim Visul,
unei Iubiri,
a Adevăratului și Absolutului Dumnezeu,
pe care nu o vom cunoaște,
Niciodată.

29) Unde ne-am înmormântat Cerul Inimilor

Fumuri grele,
trase de locomotivele Gândurilor,
urcă agale,
pe meandrele șanțurilor,
frunții unei Speranțe,
în care am crezut,
mai mult decât în Paradis,
ca să ajungem,
să ne trăim,
Iluziile Vieții și Morții,
printre Cimitirele de Cuvinte,
unde ne-am înmormântat,
Cerul Inimii.

30) Promisiuni lipsite de sens

Ninge cu Obsesii,
peste Orizonturile nemărginite ale Cuvintelor,
troienite de respirația fierbinte a Iubirilor,
care le arde trupurile,
incinerându-le carnea,
pe grătarele unor Semne de Întrebare,
ce nu vor să se lase duse,

de la locul execuției unei Speranțe,
care tocmai a murit,
în brațele Străinului ascuns din noi,
imediat după ce a fost coborâtă,
de pe fruntea unui Timp,
pe care am răstignit-o,
undeva-cândva,
cu Promisiunile noastre,
lipsite de sens.

31) Toate sortimentele de Suferințe

Adânc în măruntaiele întrupării,
Dumnezeu și-a îngropat Timpul,
folosindu-l ca un răvaș al Libertății,
pe care ne-ar fi promis-o,
odată cu mulțimea de Clipe,
pe care nu credea,
că le vom irosi,
într-atât încât,
să facem din procesarea lor,
o industrie a Debusolării,
scoțând pe Piața Deșertăciunii,
toate sortimentele de Suferințe,
din suflarea Eternității lor,
pe care să le vindem pe nimic,
Iluziilor Vieții și Morții.

32) Piatră amară

Plugurile Amintirilor,
cu lame tăioase,
sfârtecă carnea palidă a Zilei,
arându-i Clipele,
pe ogoarele unor Gânduri,
de piatră amară,
pe care nu vor mai încolți niciodată,
mugurii dulci ai unor Iubiri,
în primăverile Cuvintelor,
care par a fi trecut,
mai demult decât întregul Timp,
al acestei Lumi,
mai obsedată,
de propriile ei Iluzii existențiale,
decât de Adevărul Absolut.

33) Dacă nu vrea să devină

Țărmuri de Adevăr,
pline de Vorbe Goale,
care fac plajă,
la lumina orbitoare a unui Cuvânt,
ce încă mai crede în Absolut,

cu toate că arde,
într-atât,
încât nici o altă Clipă,
nu se mai poate apropia de el,
în afară de cea a Nemuririi,
unei Iubiri,
dacă nu vrea să devină cenușa,
unor Pași ai Deșertăciunii.

34) Mantaua Disperării

Zbor către un Nimeni,
pe care-l înveșmântă Străinul din mine,
cu mantaua Disperării,
ca să nu înghețe,
pe gerurile crâncene,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care tot timpul,
vor să ne arate,
că suntem cineva,
atât de importanți,
încât merită să ne înmormântăm,
în cele mai alese cavouri,
ale Absurdului și Deșertăciunii,
acestei Lumi.

35) Printre Stelele căzătoare ale Absurdului

Zidesc,
carnea Timpului zi de zi,
pentru a hrăni cu ea,
Cimitirele Cuvintelor,
o întreagă Iluzie a Vieții și Morții,
care ne obsedează Destinul într-atât,
încât a devenit enoriașul,
Catedralei Mântuirii unei Deșertăciuni,
a Existenței,
prin Ochii care ne pierdem,
printre Stelele căzătoare,
ale Absurdului,
din gerul crâncen,
și atât de gol,
al unui Cuvânt.

36) Știe cineva?

Știe cineva,
câte Eternități de Clipe a călcat vreodată,
în templul Inimii sale?

Câte Vise au fost aruncate,
la ghena de gunoi,
a Privirilor abătute?

Sau care a fost ora exactă,
când Privirea Adevărului Absolut al unei Iubiri,
ne aștepta în gara Destinului nostru?

37) Ne obosim să trăim

Căzut în genunchii Iluziilor Existenței,
cu fața în mocirla Destinului,
încep să-mi ridic sudoarea Clipelor,
din marasmul Conștiinței,
care-și arde orice urmă de Iubire,
pe rugul Rentabilității,
unui Timp,
atât de costeliv,
încât cerșește câte o firimitură de Zi,
pe la porțile încătușate ale Libertății,
în care ne obosim,
să trăim.

38) Crezând că vom învinge

Fulgeră cu Neant,
printre Zilele obsesive,
ale Gândurilor descompuse,
pe Țărmurile Morții,
de noi înșine,
care încă am mai rămas,
cavalerii solitari,
ai Furtunilor Sentimentale,
care ne luptăm în săbiile Privirilor,
crezând că vom învinge,
lacătele mari și grele ale Destinului,
care ne calcă în picioare,
cu toată greutatea,
Iluziilor Vieții și Morții lui,
Iubirea.

39) Calea spre Absolut

Înecați,
în adâncurile Cuvântului,
vrem să ieșim la suprafața,
Speranțelor,
pe care ni le-au împărtășit,

ochii de jar,
ai Fericirii,
ce ne-a aprins,
în sângele înfierbântat al Tăcerii,
flacăra Simțămintelor,
care ne luminează,
Calea spre Absolut,
a Străinului Subconștientului nostru,
pregătit să se lupte,
cu Iluziile Existenței,
cu mult înainte de a se naște,
Lumea Falsului,
pe care o credeam,
atât de mult Timp,
irosit fără de sens,
printre Amprentele Degetelor,
murdare, firave și mincinoase,
ale Absurdului și Deșertăciunii,
care ar fi furat țărâna Conștiinței,
de la Adevărul Absolut,
pentru a crea,
întruparea noastră,
după chipul și asemănarea lor.

40) Nu le vom cunoaște niciodată

Cum nici o Viață,
nu ar putea trăi fără Moarte,

nici Existența,
n-ar putea să devină conștientă de propriul ei trup,
fără Iluzie,
într-o Lume a Cunoașterii,
Non-Sensului Adevărului Absolut,
care a devenit Minciuna,
unui Dumnezeu al Iubirii,
doar de propriul Său Sine dumnezeiesc,
care avea nevoie de robii Clipelor,
unui Timp,
care să-i clădească Catedrale somptuoase,
din jertfele fiecăruia dintre noi,
care servim această Lume,
la masa cea de taină,
a Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror gânduri ascunse,
nu le vom cunoaște niciodată.

41) Cei de dinainte de a fi Lumea

Obsesii îmbrăcate de Clipe,
prin Cimitirele Cuvintelor cernite,
ale Ochilor unor Vise,
pe care i-au uitat până și Privirile,
accidentate de zidurile prăbușite,
ale Inimii de Cer,
a cărei Nesfârșire,

încă mai bătea,
undeva-cândva și în piepturile Zilelor noastre,
crucificate pe Orizontul însângerat,
pierdut într-un Apus al Iubirilor,
ce nu-și va mai cunoaște,
Răsăritul Revederii cu noi înșine,
cei de dinainte de a fi Lumea,
Niciodată.

42) Previziunile unui Viitor slab și costeliv

Dinții Reproșurilor,
mușcă din carnea ațoasă a Zilelor,
care ne îneacă Obsesiile,
atunci când vrem să înghițim,
Previziunile unui Viitor slab și costeliv,
care încă mai stă gârbovit,
 la Porțile Uitării,
unor Apusuri ale Zâmbetelor,
de care ne facem vinovați,
fiindcă le-am promis,
Catedrale de Iubiri somptuoase,
drept aducere aminte,
a Seninului,
care ne-a îmbrăcat cu optimismul lui,
Iluziile Vieții și Morții,
din Cimitirele noastre de Cuvinte,

prin care ne-am rătăcit,
pentru totdeauna.

43) Peste Obsesiile Infinitului

Adânc înmormântat,
în Inima de Cer a Iubirii,
Adevărul Absolut,
încă mai speră că va răzbate,
peste Obsesiile Infinitului,
care ne spală Stelele Destinelor,
trecătoare și efemere,
de pe bolta Viitorului,
aruncându-le odată,
cu Apa Menajeră murdară și soioasă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
direct în mocirla,
Cimitirelor de Cuvinte ale noastre,
prin care ne-am întrupat,
Absurdul și Deșertăciunea.

44) Greutatea Timpului

Răstignit pe lespedea Destinului meu,
privesc la Zidurile care străjuiesc,

Calea spre Absolut,
a Deșertăciunii,
îngropată în Cimitrele Cuvintelor noastre,
pe care le rostim,
indiferent de Ziua pe care o biciuim,
supărați de Clipele ucise,
de neadevărurile Iluziilor Existenței,
pentru care suntem rareori spirit,
când ne înfățișăm înaintea Iubirii,
și deseori trup,
pe paturile de spital ale unor Ani gârboviți,
de greutatea Timpului,
care se reazămă pe noi,
atunci când este supus,
la încercările Karmei,
de către Destin.

45) Arătându-ne Calea spre Absolut

Ți-aș dărui cu toată Inima Cerului meu,
un Lotus de Stele,
după care să ne sculptăm,
propriul chip și asemănare,
Meditând,
crescut pe buzele prăpastiei,
dintre Infinit și Efemeritate,
ca să devii o Lumină Divină,

care iluminezi trupul firav,
al Conștiinței,
Contemplând la Iubire,
sub ninsoarea de flori,
a Fericirii,
care ne-a fost dată,
pentru a putea să ne imaginăm,
Suferința,
unica ce nu ne poate lăsa,
pradă Singurătății,
fiindcă ne arde de fiecare dată,
Iluzia Vieții și Morții,
pentru care nu putem fi noi înșine,
arătându-ne Calea spre Absolut.

46) Statuile Viselor noastre

Unghii ce scormonesc,
mormintele Gândurilor,
în țărâna Iluziilor Vieții și Morții,
în care Dumnezeu credea,
că poate ascunde Iubirea,
întrupând-o,
în Pașii care nu știu Încotro vor merge,
pentru a ajunge de fiecare dată,
la sensul bine definit,
al Morții,

care se hrănește cu statuile Viselor,
ruinate la capăt de alergare,
pe maidanul neîngrijit al unei Stele,
ce a căzut cu mult înainte,
de nașterea noastră,
pe un Orizont al Nimănui.

47) Să poarte numai ochelari de cal

Mănăstiri singuratice de Cuvinte,
așteaptă la răspântiile Grijilor,
Mântuirea de Păcatele Originare,
de care s-ar fi îmbolnăvit Iubirea,
arătând cu degetul,
spre Iluziile criminale ale Vieții și Morții,
pe care le-a hărăzit,
un Dumnezeu străin și dușmănos,
al cărui chip și asemănare,
a clădit,
Absurdul din noi,
la care suntem obligați să ne închinăm,
păziți de către Deșertăciunea unor Clipe,
condamnate de către Destin,
să-și piardă Virginitatea Eternității,
pentru a se irosi,
prin bordelurile unor Catedrale,
ale Urii și Suferinței,

la pereții cărora am ajuns adeseori,
să ne rugăm Moartea,
să ni se îndure de Zilele Simțămintelor,
și să le primească,
pe Tărâmul ei înnegurat,
ce a devenit Paradis,
față de Infernul,
pe care-l trăim în această Lume,
unde este la modă,
ca Fericirea,
să poarte numai ochelari de cal,
atunci când pozează,
în postura de mare vedetă.

48) Propriile noastre Fărădelegi

Aripile de Înger al Adevărului Absolut,
se prăbușesc peste Iluziile Existenței,
într-o furtună apocaliptică,
răvășind mormintele de Cuvinte,
în care ne-am îngropat Clipele,
pentru a le reînvia,
pe soclul Iluziilor Vieții și Morții,
transformate în piatră,
de către Lumina Divină,
a Eternității,
pentru a-și sculpta din ele,

o efigie a Infernului,
pe care l-au păstorit,
atâtea Istorii pline de Obsesii și Vanități,
pe care se zvonește că le-ar fi clădit,
propriile noastre Fărădelegi,
care au primit numele de Dumnezeu.

49) Din Primăvara Iubirii

Zidesc,
razele Stelei Destinului meu,
pe care vreau să ți-o așez,
în părul Clipelor tale,
iluminat,
de Marea Contemplare a Universului,
pe care l-a clădit Străinul din noi,
cel ce ne-a unit,
Timpul cu Eternitatea,
născând Nemurirea,
pentru care am fost sortiți,
să ne căutăm la nesfârșit,
printre petalele înmugurite,
ale Sentimentelor,
din Primăvara Iubirii,
pe care ți le dăruiesc,
iubindu-te.

50) Fără Iubire

Porțile deschise de Speranțe,
atârnă cu greu,
de balamalele închisorilor de Vise,
sugrumând Timpul,
prins în capcana Iluziilor Existenței,
al căror gardian a fost,
până când,
s-a decis să ne elibereze,
din menghina Morții,
aflând că am ales Eternitatea Clipei,
pe care am prins-o din zbor,
ajutați fiind,
de Aripile de Îngeri ale Cuvintelor,
a căror credință în Puritate și Profunzime,
ne-a arătat Calea spre Absolut,
înțelegând că nu vom putea reuși niciodată,
să primim un Înțeles concret,
pe tărâmul Adevărului Absolut,
fără Iubire.

51) Legile Karmei

Buruienile Gândurilor desțelenite,
de câte o Zi răzelață,

își așteaptă,
lamele plugurilor Hazardului,
spre a fi transformate,
în buchete alese de flori,
ale unor Speranțe,
izvorâte din brațele puternice,
ale legilor Karmei,
din care Maternitățile de Cuvinte,
își construiesc sălile de nașteri ale Timpului,
adus la întâlnirea cu Destinul,
de Iertare, Pace și Seninătate.

52) Să ne hrănim Sufletele cu Absurd

Câtă Lumină Divină,
poate ascunde,
Întunericul adânc și de nepătruns,
al Necunoașterii,
ascunsă prin ungherele Universului,
fiecăruia dintre noi,
cei legați de către Destin,
cu lanțurile Suferinței protectoare,
față de Iluziile Vieții și Morții,
care ne sunt date,
să ne întărim Sufletele,
cu Absurd.

53) Nu contează nimic altceva

Pași irosiți pe tablele de joc,
ale șahului unor Priviri pierdute,
în Umbra Hazardului,
ars de Cuvintele geroase ale Dorințelor,
gata să facă orice,
pentru a obține,
întâietate înaintea Iluziilor unei Existențe,
pentru care,
nu contează nimic altceva,
decât să-și hrănească Moartea,
cu propria ei Viață.

54) Timpul Lumii

Oricât am dori,
să îndesăm Viitorul,
în razele plăpânde ale Stelelor căzătoare,
din Meditațiile noastre,
care vor să ne ilumineze,
Timpul Iluziilor Vieții și Morții,
nu vom reuși nimic altceva,
decât să ne irosim,
unica Clipă Eternă,

prin Urmele Umbrelor unei Existențe,
care subzistă doar în Prezent,
unde nu vom fi lăsați niciodată,
să ne pierdem,
Rătăcire fără de care,
Timpul Lumii,
n-ar mai exista.

55) Veșnic închisă

Zalele lanțurilor de Clipe,
ne leagă de Iluziile unei Existențe,
pe care Dumnezeul Iubirii,
pare a fi abadonat-o,
încă de dinaintea apariției Timpului,
care ne ține poarta Adevărului Absolut,
veșnic închisă,
conștient de faptul,
că doar așa ar mai putea supraviețui,
printre rădăcinile Absurdului,
înfipte adânc,
în țărâna întrupată a Vieții și Morții,
din fiecare dintre noi.

56) Văzut de la fereastra Destinului nostru

Fără Spinii ascuțiți,
ai zidurilor Iluziilor existențiale,
nu am cunoaște niciodată,
poezia Orizonturilor,
dintre noi și Nesfârșirea Stelei,
Luminii Divine,
care ne-a fost predestinată,
să putem înțelege,
că oricând putem Iubi,
ceea ce este argumentul suprem,
că putem să ținem de mână Adevărul Absolut,
care văzut de la fereastra Destinului nostru,
este Iubire și atât.

57) Paradisul de unde am plecat

Atunci,
când am ridicat fruntea Gândurilor,
spre Steaua Destinului,
am putut înțelege,
cât de strălucitoare poate fi,
Lumina Divină a Iubirii,
în care adevăratul Dumnezeu al nostru,

s-a întrupat,
pentru a ne da strălucirea,
pe care ne-au pierdut-o,
Iluziile Vieții și ale Morții,
în care am alunecat benevol,
fiindcă doream să știm,
cât de mult mai avem de învățat,
într-o Lume al cărei Absurd și Deșertăciune,
n-au existat niciodată,
prin Paradisul de unde am plecat,
cu promisiunea revenirii.

58) În alb și negru

Zebre oficiale,
proaspăt vopsite cu Suferințe și Fericiri,
în alb și negru,
de IluziileVieții și Morții,
pentru trecerea pe Lumea bolnavă,
a Neantului din legile scrise sau nescrise,
a Maternităților de Cuvinte,
ce nasc Smârcuri înșelătoare,
de Simțăminte,
în care să ne prindem,
pletele desfăcute ale Zilelor,
în Furtunile apocaliptice,
ale Speranțelor,
fulgerate de Neputință.

59) Ne tot spune

Căzut fără oprire,
în adâncurile tenebroase ale Gândurilor,
irosite prin Cimitirul Cuvintelor,
cu aleile înglodate,
în noroiul care ne-a întrupat Simțirea,
ce respiră neîncetat Iluziile unei Existențe,
care nu vrea sub nici un fel,
să ne spună,
unde și-a încarcerat Adevărul Absolut,
despre care ne tot spune Iubirea,
că ar exista.

60) Le e teamă de Destin

Frunze ruginite pe umerii Zilelor,
pierdute prin Calendarele rupte și dezmembrate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne țin atârnați,
pe zidurile propriilor lor Neputințe,
în Icoanele sparte și șterse,
ale Sfinților Părinți ale Iubirilor,
ce nu mai vor să spună nimic,
fiindcă le e teamă de Destin,

a cărui ruine,
ne-a umbrit nașterile Cuvintelor,
în maternitățile de Vise,
ce tremurau de frig,
prin întunecimea de gheață a Gândurilor.

61) Cât mai puternic prinse

Risipiți printre semnițele,
Suferințelor și Fericirilor,
arăm țărâna Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am întrupat Timpul,
pentru noua Recoltă de Vise,
ce va răsări pe ogoarele încețoșate,
ale Sufletelor noastre,
cărora le dorim,
cât mai multă Lumină Divină,
ca plantele Cuvintelor să fie mereu verzi,
cu rădăcini cât mai puternic prinse,
de profunzimile,
Străinului Subconștient din noi.

62) A ne reda înapoi

Cât Paradis să fi plătit Destinul,
pentru a mitui Timpul,
să ne țină în Infernul,
de pe jarul Cuvintelor,
care ne ard Trecutul și Viitorul,
cu flăcările Speranțelor,
care se mistuiesc,
sub dogoarea Neputinței,
Iluziilor Vieții și Morții,
de a ne reda înapoi,
Steaua Nemuririi,
care strălucea împreună,
cu Sufletele noastre.

63) Stâncă sfărâmicioasă

Mi-am înconjurat fruntea,
cu scrisorile pe care le-am desenat,
pe Apusurile și Răsăriturile Țărmurilor de Cuvinte,
la care vroiam să ajungem,
obosiți de Furtunile Simțămintelor,
pe care am naufragiat,
aruncați și trecuți,

de apele învolburate ale Tinereții,
Cimitirelor de Clipe,
ca par a fi încremenit,
la tălpile Viselor noastre,
sculptate în stânca sfărâmicioasă,
a Iluziilor unei Existențe,
ce pare a nu ne fi înțeles niciodată.

64) Prin vulcanii Iluziilor

Șanțuri adânci pe frunțile Speranței,
mutilează carnea Zilelor,
ce-au mai rămas de săpat,
de către Timpul bolnav,
la urechile Destinului,
plin de Obsesii și Patimi,
care și acum mai răbufnesc,
prin vulcanii Iluziilor,
Vieții, Morții, Fericirii și Suferinței,
ce se luptă mereu,
pentru întâietate,
în Infernul acestei Lumi,
cu nume de Existență.

65) Dar îl privesc
Pierdut,
printre mormintele Viselor,
mă împart între Inima de Cer,
a Cuvântului pe care nu-l pot rosti,
dar îl privesc cu fruntea Dorinței,
și Iluzia Existenței,
care-mi macină Meditația,
dăruită de Adevărul Absolut,
a cărei identitate am avut-o,
dinainte de a mă naște,
pe Altarul Suferinței acestei Lumi,
la care se roagă zilnic,
Deșertăciunea și Absurdul,
să primească cât mai multe roade,
de Clipe irosite fără de sens,
pe Faleza Speranțelor Neîmplinite.

66) Ca Premiu

Zăpezi amare,
pustiesc Orizonturile,
viscolite de Amintirile,
care nu vor să-i dea pace unui Apus,
să meargă pe Tărâmul de Apoi,
al Iluziilor unei Existențe,

care nu a încăput la masa de taină,
a Suferinței și Fericirii,
ce lovesc cu tacâmurile Absurdului,
cât de tare pot,
în lemnul ud și putred al Clipelor,
să mai primească,
încă o porție de Moarte,
ca Premiu,
la câte Vieți au înjughiat,
în abatorul Destinelor.

67) Morga unor Morale

Zilele își plâng,
nevinovăția Virginității,
pe care au pierdut-o,
printre zâmbetele netrebnice.
ale Iluziilor existențiale,
ce par izgonite din Paradisul Eternității,
Stelei Destinului nostru,
care acum,
afișează Morga unor Morale,
pentru care Societatea de Consum,
Absurd,
are tot dreptul să ne ilumineze Noaptea,
până când,
nu mai există nici o diferență,

între Apusurile și Răsăriturile,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care suntem obligați,
să le urmăm ,
prin Bisericile otrăvite,
ale Deșertăciunii.

68) Am început să rătăcim

Eliberați de Străinul,
propriului Subconștient,
am început să rătăcim,
pe Tărâmurile pline de rădăcini amare,
ale Liberului Arbitru,
am ajuns să învățăm,
cât de apropiată a devenit Ura,
de fața plină de Negii Furtunilor,
a Despărțirii de noi înșine,
pe care ne pregăteam să o fardăm cu Uitare,
atunci când am reușit,
să înțelegem,
cât de mult mai avem de străbătut,
până să împlinim toate exigențele,
Iluziilor Vieții și Morții,
care cunosc doar acea parte a Împlinirii,
care de cele mai multe ori doare.

69) Să ne deszăpezească

Petale de Gânduri,
cad peste Speranțe,
acoperindu-le cu Moartea coloritului lor,
până când,
totul a devenit alb și negru,
Bine și Rău,
în fulgii frânturilor de Amintiri,
care ningeau îngroșând Zăpada Viitorului,
care ne troienea într-atât,
încât,
am rămas împotmoliți,
într-un Prezent,
al Nimănui,
de care nici o Clipă,
nu mai este interesată,
să ne deszăpezească.

70) Tren de Așteptări

Tulpini de Zâmbete,
perie Orizontul cu albiile adânci,
săpate în cochilia spartă a Timpului,
prin care își șuieră Vântul Dorințelor,

Pustietatea prin care îi trec Clipele,
irosite de către Destin,
să clădească noi gări ale Cuvintelor,
prin care,
nici un Tren de Așteptări,
pline de Sângele înfierbântat,
al unei Iubiri,
pare să nu mai fi trecut,
Vreodată.

71) Apusurile și Răsăriturile Viselor

Dălți ascuțite de Speranțe,
încă mai sparg,
cremenea cărnii Iluziilor Vieții și Morții,
în căutare de Fulgere,
a unor Iubiri,
a căror Lumină Divină,
să ne aprindă refugiul,
din Eternitatea Clipei,
la care nu putem ajunge,
fiind înlănțuiți de Gratiile Timpului,
a căror Zile,
ne ademensc Orizonturile,
să se depărteze mereu,
de Apusurile și Răsăriturile Cuvintelor,
până când,

numai Moartea,
rămâne aceea,
care le va mai putea atinge vreodată.

72) Oricât de zdrențuiți

Zaruri tocmite de Moarte,
să cadă doar Necâștigătoare,
pentru Cuvântul,
al cărui Înțeles,
se amăgește,
că-și va primi porția lui de Clipă,
din care nu va mai pleca,
să pribegească niciodată,
pe străzile pustii ale Destinelor,
pe care nu au călcat niciodată,
Pașii vreunui Timp ,
oricât de zdrențuiți ar fi.

73) Ne lumina Calea spre Absolut

Săgeți otrăvite de Păreri,
rămân înfipte,
în coastele sângerânde ale unor Apusuri,

pregătite de plecare,
pe tărâmurile Nopții din Inima de Cer,
a Cuvântului,
pe care l-am pierdut,
în aglomerația de Înțelesuri,
căreia nu i-am putut face față,
încât ne-a luat cu totul,
pe nepregătite.
pentru a ne duce,
atât de departe de noi înșine,
încât nu am mai reușit niciodată,
să ne întoarcem înapoi,
la Străinul Subconștientului,
care ne lumina,
Calea spre Absolut.

74) Deasupra Fericirii

Îndatorați până peste măsură,
Iluziilor Existenței,
ne-am rănit fața Cuvintelor,
cu Amăgirile reci și palide,
ale Credințelor,
prăbușite cu toate,
în brațele Absurdului,
pline de spinii tăioși,
ai unor Înțelesuri,

pe care nici Moartea,
nu le mai putea accepta uneori,
fără să fie răsplătită,
cu Eternitatea Clipei noastre,
pe care am nesocotit-o într-atât încât,
am ales negura grea și putredă,
a Obesiilor pătimașe,
să ne fie acoperiș,
deasupra Fericirii.

75) Lăsându-ne să alergăm liberi

Cimitirul Cuvântului,
a devenit atât de intolerabil,
încât ne-a spart Mirajul,
Apei Vieții Veșnice,
din care ne potoleam setea Clipei,
deoarece Dumnezeu,
ne-a lăsat să putem naviga pe el,
pentru Veșnicie,
dacă nu ar fi intervenit,
Iluziile Vieții și Morții,
strigând surd la Destinul,
care nu mai era al nostru,
-să ne ucidă Simțămintele-,
de când căzuse în capcana Timpului ucigaș,
ce pare că se hrănește,

numai cu Zilele care ne-au mai rămas,
până când Străinul Subconștientului nostru,
ne va elibera,
de lacătele grele de plumb ale Deșertăciunii,
lăsându-ne să alergăm,
liberi,
pe Calea spre Absolut,
a Adevărului.

76) Cât de dor îi este

Părăsit de Steaua unui Destin,
a cărui față nu am văzut-o niciodată,
încă mai cred că voi fi primit,
de Gândurile Străinului Subconștient,
care să-mi spună,
cât de dor îi este,
adevăratului Dumnezeu de mine,
și nicidecum acestuia,
care ne-a lăsat Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne roade genunchii obosiți,
de atâtea Suferințe,
pe treptele înlăcrimate,
imposibil de urcat,
ale Perfecțiunii,
atârnate anapoda,
printre ramele Icoanelor,

ce ar fi trebuit să ne înfățișeze,
Sfinții Părinți ai Fericirii.

77) Să ne întrupăm

Poduri însetate de răzbunare,
vor să ne surpe Speranțele,
răstignite pe Răsăriturile sfâșietoare,
ale Inimilor de Cer,
care se căznesc să mai bată,
pentru Nemurirea,
pe care Dumnezeul Adevărului Absolut,
ne-a promis-o,
dinainte de a fi Iluziile Existenței,
cu capcanele noroaielor,
care ne așteptau,
să ne întrupăm,
Visele.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se

angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului,

miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui

Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele

ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

SORIN CERIN
-CALEA SPRE ABSOLUT-
-Poeme filosofice-

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic,

poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale

resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului,

cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce

afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa

noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e

spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza

unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” - ,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce

cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare

a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba

natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și irațiionalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986